

[Bindslev.]

i Tinget, afskæres jeg altsaa fra at fuldføre mine Bemærkninger.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem har ikke Grund til at kritisere Forretningsordenen.

Justitsministeren (Zable): Jeg maa takke det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen for den Tilslutning, det ærede Medlem gav Lovforslaget. Det ærede Medlem fremhævede med Rette, at der har været vist stor Forsigtighed i Fremgangsmaaden, først ved det Lovforslag, som blev til Lov i 1929, og her ved Udarbejdelsen af det Lovforslag, som i Dag er til Drøftelse. Man gaar virkelig i denne Sag skridtvis fremad for ikke at gøre Fejltrin.

Til det ærede Medlem Hr. Rahbek skal jeg bemærke, at for dem, der bliver berøvet deres Frihed til at sætte Børn i Verden, kan det naturligvis være slemt nok, men man maa huske paa, at til Gengæld faar de fuld Frihed til at udnytte deres Evner ude i Livet, hvorimod man, hvis man ikke berøver dem Evnen til at sætte Børn i Verden, kommer til at holde de allerfleste af disse Mennesker indespærret i lang Tid. Jeg tror, at den Fremgangsmaade, der her bringes i Forslag, netop er human.

Naar det ærede Medlem ønsker, at Sundhedsstyrelsen eventuelt ogsaa skal høre i Sager af denne Beskaffenhed, maa jeg dertil sige, at Retslægeraadet griber ikke ind paa Sundhedsstyrelsens Omraade, og jeg tror heller ikke, det er rigtigt, at Sundhedsstyrelsen skulde gribe ind paa dette Omraade her. Det vilde vist kun føre til, at vi fik et Omsvøbsdepartement.

Det ærede Medlem ytrede Tvivl om, hvorvidt Nævnets Sættelse var den rigtige, og om ikke Sagen maaske hellere skulde afgøres af en Domstol, og det samme har det ærede Medlem Hr. Pürschel gentaget. Jeg maa dertil sige, at det er Ting, der kan forhandles om. Jeg tror, at hvis jeg havde foreslaaet, at det skulde være Domstolen, som skulde afgøre, om vedkommende skulde kastreres eller ej, saa vilde man nok have sagt: det er ikke rigtigt at knytte dette sammen; lad os skelne mellem, hvad der er Straf, og hvad der er en Afværgelsesforanstaltning over for fremtidige Forbrydelser. Lad os henlægge Strafidømmelsen og Straffudmålingen til Domstolene, og lad os tage et Navn til det andet. Dette sidste tror jeg er det fornuftigste; men vi kan drøfte Sagen. Man maa huske paa,

at Dommerne, det er ikke alene de livsvarige Dommere, men det er ogsaa Nævninger og Domsmand, som forhaabentlig snart kommer. Man maa jo regne med, at den Tid snart er inde, hvor Domsmand vil komme til at deltage i Domsafsigelsen, i hvert Fald da ved Underretten. — Men det var i det hele og store ikke store Indvendinger, det ærede Medlem Hr. Rahbek gjorde mod Lovforslaget, og jeg kan takke for den velvillige Behandling, det ærede Medlem paa Venstres Vegne gav dette Forslag.

Jeg vender mig saa til det ærede Medlem Hr. Pürschel. Det ærede Medlem sagde, at han var slet ikke ivrig for Revisionsbestemmelser i Love. Jeg kan slutte mig dertil. Jeg tror, at jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Pürschel tidligere har udtalt den Anskuelse i det danske Folketing — maaske ikke fra denne Talerstol, men fra den tilsvarende i Fredericiagade —, at det var rigtigere, at Lovgivningsmagten som Regel overvejede Anliggender, som der skulde lovgives om, og kom til en saadan Modenhed med Hensyn til Anskuelserne om, hvorledes det skulde ordnes, at man kunde give en endelig Lov. Men fra hver Regel kan der gives Undtagelser, og jeg synes, at paa dette Omraade er det nødvendigt, at vi gaar trinvis frem. Man maa huske paa, at før man fik en Lov, der gav Adgang til frivillig Sterilisering og frivillig Kastrering, kunde man ikke danne sig nogen sikker Mening om, hvordan saadanne Indgreb kom til at virke, da i hvert Fald for Kastrationens Vedkommende, for de Individer, der blev underkastet den. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at man i dette Tilfælde er gaaet trinvis fremad, og det lod til, at det ærede Medlem Hr. Pürschel heller ikke havde nogen absolut Indvending derimod.

De Erfaringer, vi har indhentet, siden vi overhovedet fik indført Kastration, har vist, at de legemlige Følger af Kastrationen langt fra er saa slemme, som man havde befrygtet, og at de overhovedet ikke kan virke stærkt skræmmende. Derfor er det efter min Mening bedre, at vi indfører den tvungne Kastration i de Tilfælde, hvor en Person har gjort sig skyldig i Voldtægt eller lignende Kønforbrydelser, og hvor hans Kønndrift er af en saadan Beskaffenhed, at man maa vente, at han vil gøre det samme i Fremtiden, hvis man ikke skaffer ham Fred for denne Kønndrift, der naturligvis piner ham selv. Om det saa skal kaldes for Straf eller ikke, det kan til syvende og sidst blive en Strid om Ord; men jeg har anset